

Μεταξὺ τοῦ πλήθους διεκρίνετο ἡ κυρία Κνοῦ διὰ τὸ εἶς εὐρύτερον κύκλον. Μετριοφροσύνη φιαλίδιου περιέχοντος κάλλος τῆς ἀδελφῆς της.

Εἰς ἀνάμνησιν φαληρικῶν ἐσπερῶν πολλαὶ κυρίαι ἔσπευδον ν' ἀναχωρήσωσι πρὸ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως ὡσὰν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ὁ σιδηρόδρομος!

— Καὶ τώρα ἐτελείωσα . . .

— Τί ἔκαμε λείει, ἐτελείωσες; Καὶ δὲν μᾶς εἶπες τὸ σπουδαιότερον.

— Ποιό;

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐσᾶς κάμνει χάχιδες ὡς χῆνας κ' ἐμᾶς ζηλοτύπους ὡς ὄφεις. Δὲν τὸ καταλαβάνεις; Ποιὰ ἦτο ἡ ἡρώρασιότερα;

— Οὐρ, ἐγὼ ἐπίτηδες ἔκαμα πῶς τὸ 'ξέχασα γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγω . . . ἀφοῦ θέλεις ὅμως καὶ καλὰ νὰ μάθης: τὸ μῆλον τῆς ἐριδος διεφιλονεῖκουν δύο:

Brune et blonde, et de plus fraîches comme un matin,
L' une sombre pavot, l' autre blanche anémone,
Celle-ci fleur de mai, celle-là fleur d' automne . . .

— Καὶ ἂν ἦσο σὺ Πάρις εἰς ποῖαν θὰ ἐδίδες τὸ μῆλον;

— Ἐγὼ; . . . θὰ τὸ ἔκοπτα ἀπλούστατα εἰς δύο καὶ θὰ ἐδίδα εἰς ἐκάστην τὸ ἥμισυ.

— Μὰ ποιαὶ εἶνε ἐπὶ τέλους;

— Εὐρέταις!

Papillon

ΑΛΛΑ

Εἰς τὴν φαναριωτικὴν παράστασιν τοῦ Ὁδείου εἰσέχθη καὶ εἰς εὐόωνος νεωτερισμός. Οἱ κύριοι ὑπουργοὶ ἀντιπροσωπεύοντο διὰ τῶν Κυριῶν των. Οὕτω παρήσαν ἡ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ἡ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

Εἶναι καλὸν νὰ μεταβιβάζωσιν ὀλίγας ὑποθέσεις των οἱ κύριοι ὑπουργοὶ εἰς τὰ ὠραῖά των ἡμίση.

Πολλοὶ ἐξεπλάγησαν ἰδόντες ἕνα κοινὸν χρυσοκάνθαρον νὰ προσφέρῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν πολυθέλητρον Κυρίαν τῆς Τιμῆς δεσποινίδα Κολοκοτρώνη.

Ἐπρεπε νὰ τὸ ἀρνηθῇ;

Χαριεστάτη ἦτο ἡ κυρία Ἀργυροπούλου, ὅταν εἰς τὸ Etincelle ἔσπανε τὰ φουντούκια. Ἄ! τὰ ἔσπανε μὲ τόσῃ χάριν καὶ τόσῃ ἀφέλειαν, ὥστε ἡμεῖς εὐχαρίστως ἀντὶ νὰ κάμωμεν ἐξομολόγησιν ἔρωτος πρὸς τὴν καρδίαν της, θ' ἀπετεινόμεθα πρὸς τὰ φουντούκια.

Τὸ Voulez—vous en? τῆς ἐμάγευσεν.

Ἡ κυρία Παπαρρηγοπούλου εἰς ὅλας τὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφανίσεις της εἶχεν ἦθος ἀληθοῦς Παρισινῆς. Αἱ τοαλέταις της ἦσαν πλουσιώταται.

Μία κακὴ γλῶσσα ἔλεγε περὶ ἐνὸς τῶν ἡθοποιῶν:

— Ἐ! βρέθηκε δουλειὰ γιὰ τὸν καυμένον τὸν νέον.

Ἡ διαφανὴς βαρονὶς ἥτις τόσον ἐμάγευσε τὰς συναναστροφὰς τοῦ κ. Σούτσου δὲν ἠθέλησε νὰ χύσῃ τὸ ἄρωμά της

Ἡ σκηνὴ ἐκοσμήθη πλουσιώτατα βεφενηδόν. Διεκρίνομεν τὸν ἡδυπαθὴ καναπὲν καὶ τὰς πολυθρόνας τῆς κυρίας Παπαρρηγοπούλου, τὰ παραπετάσματα τῆς Κυρίας Σούτσου, τὴν καφετιέραν τῆς κυρίας Ῥάινεκ καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον τοῦ κ. Ῥώκ.

Ἡ αἴθουσα ἦτο παρὰ πολὺ εὐώδης, διότι ἦτο αἴθουσα χωρὶς παραθύρου. Τὸ συμβούλιον τοῦ Ὁδείου τέτοιαν κούτην αἴθουσαν θὰ τὴν ἔχῃ προωρισμένην διὰ κουτάβια.

Ὁ Βασιλεὺς ἦτο ὁμιλητικώτατος πρὸς τὰς μετ' αὐτὸν καθημένας κυρίας. Μία μάλιστα ἐξ αὐτῶν τῷ ἀπηύθυνε πρώτη τὸν λόγον.

Τοῦτο ἔκαμνε τοὺς χρυσοκάνθαρους νὰ ἀνασηκώνονται ἐκπληκτοὶ ὑπὸ θαυμασμοῦ.

Εἰς τὴν κυρίαν Ῥίζου ἐδόθησαν πτωχότατα ρόλα· ἐνέκλεισαν οὕτω κρατῆρα ὀλόκληρον ἐντὸς ποτηρίου.

Κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ Ὁδείου σχεδὸν ἀντηλλάγησαν γρονθοκοπήματα μεταξὺ τῶνσχόντων τὴν ἀτυχίαν νὰ ἐμπιστευθοῦν τοὺς ἐπενδύτας εἰς τοὺς κλητῆρας τοῦ Ὁδείου. Ἀλλοίμονον ὅσοι δὲν εἶχαν χαλασμένα! Ἐχανον τὴν κυριότητα ἐπὶ τῶν ἐπενδυτῶν αὐτῶν!!

Ἀνθρωπάκος.

Η ΤΡΕΛΛΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

(Κατὰ τὸν Lafontaine).

Μὰ ἡμέρα ἐπαίζανε οἱ δύο ἡ Τρέλλα καὶ ὁ Ἔρως

Σ' ἕνα μέρος.

Κι' ἐκεῖ ποῦ παίζαν στὰ καλὰ καθούμενα οἱ δύο τους, Δὲν ξέρω τί τοὺς φώτισε, τί μπῆκε στὸ μυαλό τους,

Κ' ἐφιλονέκησαν οἱ φίλοι!

Ὁ Ἔρως θέλει τῶν θεῶν συμβούλιο νὰ κἀνῃ

Ἡ Τρέλλα τὴν ὑπομονὴν (σὰν Τρέλλα ποῦναι) χάνει,

Καὶ τοῦ τραβᾷ ἕνα σακμίλι,

Ποῦ τὴν Δευτέρα ἔχασε ὁ δόλιος καὶ τὴν Τρίτην

Στραβώθηκε. Ἐκδίκησι φωνάζ' ἡ Ἀφροδίτη!

Γυναῖκα—μάννα, τί φωναῖς φαντάσου εἶχε κάνει!

Μὲ τῆς φωναῖς της τοὺς θεοὺς στὸ πόδι εἶχε βάνει,

Τὴ Νέμεσι, τὸν Δία

Καὶ τέλος ὅλων τῶν θεῶν μαζὺ τὴν συνοδεία!..

Εἶναι κακούργημα φρικτό! Ὁ γυιὸς της εἶναι θῦμα!

Ὁ Γυιὸς της χωρὶς ραβδί δὲν κάνει ἕνα βῆμα!

Δὲν εἶναι γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ποινὴ καμμία,

Πρέπει νὰ εὕρουν τοῦ κακοῦ εὐθὺς τὴ θεραπείαν!

Ἀρχισ' ἡ δίκη καὶ οἱ Θεοὶ καταδικάζουν,

Καὶ προστάζουν:

Ἡ Τρέλλα πάντα εἰς τὴ γῆ

Τὸν Ἔρωτα νὰ ὀδηγῇ!

Γαργαντούδας.